

Marijin zvonček.

Jak. Soklič:

Na Svečnico.

(Prijatelju v spomin.)

Vsako leto mi prelepi praznik Svečnice obudi spomin nate, moj mili prijatelj iz dni zlatih otroških let, dragi Matejko, ki že tako dolgo uživaš neizkaljivo srečo božjih izvoljencev . . .

Začela sva isto leto hoditi v šolo. Čez rame šolsko torbico, sva hodila vedno skupaj v precej oddaljeno vas. Po poti sva trgala rožice in lovila metulje. Tudi v šoli naju je gospod učitelj posadil skupaj, ker sva bila zelo majhna, v prvo klop. Matejko je bil jako priden, in kadar je gospod učitelj ali gospod katehet koga pohvalil, je bil med pohvaljenimi gotovo Matejko prvi.

V drugem razredu je bilo; štirinajst let je od tega. Bilo je pozimi — na Sveti večer. Z Matejkom sva šla k polnočnici. Nazaj gredé nas je pa zajel snežen vihar. Bilo je grozno —. Drugi dan sem moral v cerkev sam — Matejko je obolel. Ponoči se je prehladil.

Vdano in potrpežljivo je trpel hude bolečine. V prsih ga je dušilo brez prestanka. Kašelj se ga je loteval uro za uro. Šel sem ga obiskat. Revček je bil že čisto upadel, rdečica je izgínila z njegovih lic, oči so mu bile udrté. A še vedno se je smehljajal. »Nič mi ni dolgčas,« je rekel. »Sestrica mi čita ‚Zgledé bogoljubnih otrok‘, včasih pa tudi sam čitam. In rožni venec moliva z mamico.« Hud kašelj se ga je tedaj polotil — Matejko se je pobožno pokrižal in uprl pogled na steno k Materi božji, obdani od množice otrok, ki jih blagoslavlja. »Če bom umrl, bom pa prišel med te.« In pokazal je na sliko.

Otroci smo se veselili vsako leto Svečnice, da ponese mo male svečke blagoslovit v cerkev. Tisto leto se je tudi bližala Svečnica. A Matejko je bil vedno bolj slab. — Nekoč mi je pokazal jako lepo svečo, ki mu jo je bila podarila dobra mamica. Z veseljem je pravil: »Mamica so rekli, da bom na Svečnico gotovo že čisto zdrav in da bom takrat nesel s teboj blagoslovit to svečko.« Tudi jaz sem si izprosil svečko in pogovarjala sva se, kako bo na Svečnico. In res se je zdravje Matejku pomalem vračalo.

Pa glej — na Svečnico je zazvonilo mrliču. Matejko je umrl. Huda bolest mi je stiskala srce, ko sem stal na ta sveti praznik ob mrtvaškem odru milega prijateljčka. V rokah je držal križ, a roke mu je ovijal rožni venec, poleg njega je pa ležala lepa svečka. Ni je hotel dati nikomur iz rok in ko je umiral, so prižgano stisnili v njegove roké. — Vsi otroci smo šli potem za pogrebom. Ob odprti jami so nam pa gospod katehet tako izpregovorili:

»Umril je naš najboljši učenec, vzor pridnosti in pobožnosti. Marija je sprejela na svoj praznik teža otroka k sebi. Zadnja Matejkova želja je bila, da bi mogel nesti svojo svečko v cerkev ta dan. A ni se mu izpolnila ta želja. A več mu je podelil dobri Jezus. Sprejel ga je k sebi, da v nebesih obhaja ta praznik. — Glejte, svečka gori in samo sebe uniči Bogu v čast, zadnji njen utripljaj gori v čast božjo. Tako lahko rečem tudi o Matejku. Njegovo življenje je bilo vse posvečeno Bogu. Vsak utripljaj je daroval Bogu. Kakor je on hrepenel v cerkev, tako hrepenite vi v večno radost nebeško. Vaše življenje bodi vedno darovanje Bogu. Naj bodo vaša srca kakor čisto bele sveče, ki goré pred Bogom in žrtvujejo svoje življenje Jezusu v čast.«

